

Arrest

nr. 250 064 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 11 november 2018, dienden op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 4 mei 2020 ter kennis zijn gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing in hoofde van verzoeker, de heer O.J.C.A. luidt als volgt:
"Asielaanvraag: 13/12/2018

U werd op 8 mei 2019 gehoord door een medewerker van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u04 tot 11u27 en van 14u10 tot 16u25. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U bent een 28-jarige Venezolaans staatsburger, geboren en getogen in Araure, gelegen in de deelstaat Portuguesa. De laatste anderhalf jaar voor uw vertrek woonde u Bosques de Camoruco te Acarigua, gelegen ten zuidoosten van de stad Araure. Uw vader en moeder wonen nog steeds in Acarigua. U heeft sinds uw vijftiende geen contact meer met uw vader. U heeft geen broers of zussen. U studeerde elektromechanica nabij de stad Araure. Uw moeder is gepensioneerd professor. U zelf werkte sinds 2016 op een private landbouwboerderij. Ook hielp u uw maternale oom op zijn landbouwboerderij.

U bent al zo'n tien jaar samen met uw partner S. G. C. J. (CGVS (...); O.V. (...)). Jullie reisden samen naar België. J. M. L. J. (CGVS (...); O.V. (...), de maternale halfbroer van S., is eveneens in België. Hij kwam op 5 maart 2018 aan in België en diende op 14 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2019 werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot in haar arrest van 12 februari 2020 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn asielmotieven staan evenwel los van uw asielmotieven.

U geeft aan dat u van augustus tot september 2016 lid was van de oppositiepartij Acción Democrática. U werd ingeschreven door een vriend. Nog nam u deel aan anti-overheidsmanifestaties en guarimbas (manifestatie met onder meer straatblokkade(s)) vanaf het moment dat de oppositie in het voorjaar en de zomer van 2016 een aftredingsreferendum wilde instellen tegen president Maduro. U was van 2016 tot 30 juli 2017 aanwezig bij een vijftiental manifestaties. U geeft aan dat u bij deze manifestaties en guarimbas onder meer water, voedsel, benzine en vuurwerk uitdeelde aan uw vrienden en aan manifestanten.

Nog volgens uw verklaringen nam u vanaf november 2016 manifestaties op met een drone die u van de boerderij meenam. Op een manifestatie in maart 2017 stuurde u de drone eveneens de lucht in voor opnames, maar de politie nam de drone in beslag en ondervroeg en arresteerde u, daar het gebruik van drones vanaf augustus (ministerieel) en december 2016 (legislatief) verboden was. Uw baas bevestigde voorts tegenover de politie dat hij de eigenaar van de drone was en dat de drone enkel voor persoonlijk gebruik – op de boerderij – werd ingezet. De dienstdoende agenten vertelden u vervolgens dat u zou kunnen worden gevangen genomen indien u niet de waarheid zou spreken, bijvoorbeeld onder het mom van drugsbezit. Uw aldaar aanwezige advocaat stelde dat dit niet mogelijk was, maar de agent verklaarde dat de regering hem dergelijke zaken toeliet. In afwezigheid van uw advocaat zei de agent voorts tegen u dat hij u zou kunnen vermoorden. Na enkele uren besloot de politie voorts uw drone en mobiele telefoon in beslag te nemen en werd u voor een bedrag van 500 dollar vrijgelaten. Uw baas betaalde het bedrag en u keerde direct na uw vrijlating naar huis.

Voorts was u bij diverse manifestaties in april en mei 2017 aanwezig. U maakte met uw gsm video's van de manifestatie op 19 april 2017. De aanwezige agenten waarschuwden u voor het maken van video's en achtervolgden u, maar ze grepen niet in. Op 8 mei 2017 werd er bij uw moeder thuis een dreigbrief bezorgd met een dreigvideo. Nadat u de video had bekeken, besloot u naar het huis van uw vriendin S. te vertrekken. Nadat u haar de video toonde, besloten jullie samen in een hotel te verblijven. Na een week in een hotel te hebben verbleven, trok S. in bij een vriendin van u. In de daaropvolgende periode bleef u tot eind juli aanwezig bij oppositiemanifestaties. Nadien bleef u op de boerderij en ging u niet meer naar Acarigua, uit angst om het slachtoffer te worden van de colectivos, politie en politici. Daarnaast was u vaak bang dat u werd achtervolgd of in de gaten werd gehouden.

In september 2017 trokken u en S. in bij haar zus te Bosques de Camoruco, maar u bleef frequent aanwezig op de boerderij. Omdat S. het niet langer trok om verborgen te leven, vertrok zij op 27 november 2017 uit Venezuela en reisde ze via Colombia naar Spanje om uit te zoeken waar in Europa jullie zouden willen en mogen verblijven.

Op 8 februari 2018 verliet S. Europa via Spanje en reisde ze terug naar Venezuela. Ze besloot dat jullie naar België zouden moeten afreizen. U moest evenwel nog uw werkverantwoordelijkheden afronden eer jullie konden vertrekken. Intussen reisden jullie op 6 september 2018 samen, op legale wijze en met uw eigen paspoort, heen en weer van Venezuela naar Colombia om jullie vliegtuigtickets te kopen. Jullie verlieten Venezuela vervolgens op 7 november 2018 per bus, legaal en met uw eigen paspoort.

Jullie reisden via Colombia en Spanje vervolgens naar België, waar jullie op 11 november 2018 aankwamen. Jullie dienden op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door de colectivos of door de Venezolaanse autoriteiten.

Daarnaast verwijst u naar de algemene socio-economische omstandigheden in Venezuela. U stelt dat er niet of onvoldoende voedsel en elektriciteit beschikbaar is. Nog merkt u op dat de gezondheidszorg er niet voldoet, dat u astma heeft en dat u niet aan uw astmamedicatie kon geraken.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw identiteitskaart (cedula); uw rijbewijs; en een usb-stick met zestien foto's en elf video's (waarvan acht foto's en tien video's niet konden worden bekeken).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u aan dat S. in november 2017 reeds naar Europa afreisde om te onderzoeken in welk land ze zich het liefste met u zou willen vestigen (CGVS, p. 15). In februari 2018 keerde S. voorts vrijwillig terug, maar konden jullie nog niet direct vertrekken omdat u nog werkverantwoordelijkheden moest afronden, meer bepaald de oogst en verkoop van de door u gezaaide gewassen (CGVS, p. 15). Pas in november 2018 reisden jullie vervolgens samen naar Europa. Deze houding van u en uw vriendin getuigt niet van een acute levensbedreigende situatie waarvoor u uw vaderland stante pede diende te verlaten.

Daarnaast reisde u reeds op 6 september 2018 vanuit Venezuela naar Colombia, maar u verzocht er niet om internationale bescherming. Sterker nog, u reisde enkel heen en weer naar Colombia om uw vliegtuigtickets naar Europa aan te schaffen en keerde daarna vrijwillig terug naar Venezuela voor een maand (CGVS, p. 5). Ook deze vrijwillige terugkeer, waarbij u overigens met uw paspoort reisde (CGVS, p. 5), wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.

U reisde voorts op 7 november 2018 opnieuw vanuit Venezuela op naar Colombia, teneinde op een vliegtuig naar Europa te stappen. U diende niet in september noch in november een verzoek om internationale bescherming in te Colombia. Voorts reisde u vanaf Colombia via de Spanje naar België. Ook in Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in. U kwam op 11 november 2018 aan in België en diende pas op 13 december een verzoek om internationale bescherming in, volgens uw verklaringen omdat u zich eerst in België wilde informeren over uw verblijfsmogelijkheden en omdat u zich wilde installeren. Hoe het ook zij, een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw anti-overheidsactiviteiten alsook uw lidmaatschap van Acción Democrática geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ;

OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. U geeft aan dat u lid was van de oppositiepartij *Acción Democrática* (CGVS, p. 12). U legt uit dat u op aanraden van uw vrienden zich van augustus tot september 2016 had ingeschreven, maar dat u spijt had van uw lidmaatschap omdat kort daarna de partij een akkoord sloot met de regering (CGVS, p. 17). U betaalde geen lidgeld aan de partij, legt geen lidkaart of attest voor ter staving van uw (korttijdig) lidmaatschap en was, behalve bij door de partij georganiseerde manifestaties, niet aanwezig bij partijevenementen of -activiteiten (CGVS, p. 17). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam evenmin bestuurstaken op. Uw activiteiten, namelijk het op uw eigen initiatief uitdelen van water, voedsel, benzine en vuurwerk aan uw vrienden en aan manifestanten tijdens manifestaties en *guarimbas* (CGVS, pp. 17-18), volstaan niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U maakt geen gewag van problemen tijdens een manifestatie of tijdens een *guarimba* en geeft aan dat u nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in het kader van deze verdelingen (CGVS, pp. 18). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden – kortstondig – lidmaatschap van *Acción Democrática*.

Bovendien rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de duur en de intensiteit van uw activisme. Zo stelt u dat u in 2016 en 2017 (tot 30 juli 2017) deelnam aan zo'n negentig procent van de manifestaties waarvoor werd opgeroepen (CGVS, p. 12). Later blijkt u bij zo'n vijftien manifestaties en een zeven- of achttal *guarimbas* aanwezig te zijn geweest (CGVS, p. 12) – ofwel zo'n tweeëntwintig of drieëntwintig manifestaties en *guarimbas* op zeker één jaar tijd. Deze vrij geringe aanwezigheid bij manifestaties of *guarimbas* doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de intensiteit van uw activisme, en wijst erop dat uw oppositionele profiel nog beperkter is dan u wil doen uitschijnen.

Daarenboven wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op politieke bijeenkomsten of manifestaties kan voorleggen. U legt een usb-stick voor en stelt dat er onder meer foto's en video's van u en uw vrienden op manifestaties alsook de locaties van de manifestaties op staan (CGVS, p. 13). Er kan echter slechts één video en een handvol foto's worden geopend (cf. infra). Twee van deze foto's zijn locaties van een manifestatie of guarimba. U bent niet op deze foto's te zien. Twee andere foto's betreffen printscreens van Google Maps met betrekking tot uw werkplek, uw moeders adres, uw laatste adres en de locatie van de protesten. De andere twee afbeeldingen zijn printscreens van een video van de Facebookpagina 'Resistencia Venezolana por la Sexta República' die op 19 mei 2017 werd gepost. In deze veertig seconden durende video spreekt een gemaskerde jongen onder meer over artikel 350 van de Venezolaanse Grondwet, wat de Venezolaanse burgers de macht geeft om – onder bepaalde voorwaarden – elk regime, elke wet of autoriteit te verwerpen. U stelt dat u te zien bent en dat deze video op enkele Facebookpagina's werd gepubliceerd (CGVS, pp. 21-22). U komt echter niet herkenbaar in beeld. Sterker nog, u heeft niets gepubliceerd op het internet (CGVS, p. 16). De video en foto's ondersteunen uw voorgehouden oppositionele activiteiten in 2016 en 2017 dan ook geenszins. Dit heeft als gevolg dat er aan uw verklaringen over de mate waarin u actief was niet zomaar geloof kan worden gehecht, en dat ook uw verklaringen over de zichtbaarheid van uw activiteiten niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen.

Gezien uw politieke profiel nog beperkter blijkt dan u wil doen uitschijnen (cfr. supra) en gezien u – los van maart 2017 en 8 mei 2017 – nooit problemen zou hebben gekend (CGVS, pp. 14, 20, 22, 24, 25), maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Wat betreft de problemen die u in maart 2017 kende, moet opgemerkt worden dat u ondanks een nationaal verbod op het gebruik van drones in de publieke ruimte toch videobeelden maakte van een manifestatie met een drone van uw werk (CGVS, pp. 14, 22-23). Het valt de dienstdoende politieagenten dan ook niet te verwijten dat zij, teneinde de wetgeving na te leven, u aanhielden en de drone en uw aan de drone verbonden gsm in beslag namen (CGVS, p. 23). Nog geeft u aan dat de agenten u intimideerden door te dreigen met een aanhouding op basis van valse voorwendselen – drugsbezit – en dat ze u met de dood bedreigden (CGVS, p. 14). Dat een agent in het bijzijn van uw advocaat openlijk stelt dat hij u zou arresteren op basis van valse beschuldigingen, is weinig aannemelijk daar uw advocaat als getuige aanwezig was. Voorts blijkt niet alleen deze mogelijke inbeschuldigingstelling, maar ook uw voorgehouden doodsb bedreiging door de agent in kwestie een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs neer en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Daarnaast werd u na een betaling van 500 dollar en de inbeslagname van de drone en uw gsm vrijgelaten. U geeft aan dat de geldsom geen waarborg of boete was, maar een steekpenning (CGVS, p. 23). Van een aanhouding louter omwille van politieke motieven lijkt dan ook geen sprake. Daarnaast is het eenmalig moeten betalen van een steekpenning onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien heeft u na uw vrijlating niets meer vernomen inzake uw aanhouding. U werd nooit opgeroepen voor een zitting of rechtszaak (CGVS, pp. 14, 23). Ook uw tegelijk met u aangehouden en eveneens vrijgelaten vrienden hebben niets meer vernomen in het kader van hun aanhouding (CGVS, pp. 23-24). Uit bovenstaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van de aanhouding in maart 2017 nog problemen zou moeten vrezen ingeval van een terugkeer, temeer omdat u na deze gebeurtenis nog anderhalf jaar in Venezuela woonde en er nog vrijwillig naar terugkeerde.

Voorts werd er op 8 mei 2017 een envelop met een usb waarop een dreigvideo was geüpload bij u thuis afgeleverd.

U legt uit dat u in de video persoonlijk werd aangesproken door colectivos, dat zij op de hoogte waren van uw persoonlijk leven en uw video-opnames tijdens manifestaties en guarimbas. Nog eisten ze van u dat u binnen 48 uur het land zou verlaten, op straffe van de dood van uw familie (CGVS, pp. 14, 25). U ging hierop weliswaar met uw partner Sol een week op hotel en stelt dat uw leven na deze doodsb bedreiging compleet veranderd was (CGVS, pp. 14, 24), maar u keerde vervolgens toch weer terug naar uw werk op de boerderij en nam opnieuw deel aan manifestaties – gedurende bijna drie maanden, tot 30 juli 2017 – en maakte opnieuw video's (CGVS, pp. 12, 14). Dit gedrag is evenwel niet met elkaar te rijmen. Dat u enerzijds stelt dat uw leven compleet veranderd was en dat u gedurende een week naar een hotel vluchtte uit angst voor de colectivos, maar anderzijds daarna opnieuw deelnam aan anti-overheidsacties, leidt er dan ook toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk komt te staan.

Daarnaast stelt u dat u de envelop en de usb-stick met de doodsbedreiging weggooide. U weet niet of de usb en envelop nog ergens zouden kunnen liggen (CGVS, p. 24). U geeft aan dat u er geen belang in zag om de usb-stick bij te houden en de stick aan niemand anders hoefde te tonen (CGVS, p. 24). Daarnaast geeft u aan dat u de usbstick met bedreiging bent tegengekomen toen u deze video op de door u op het CGVS voorgelegde usb-stick wilde zetten (CGVS, pp. 24-25). Het houdt geen steek dat u, in plaats van simpelweg de usb-stick van de colectivos mee te nemen, moeite doet om de dreigvideo van de ene usb-stick op de andere usb-stick te plaatsen. Dit heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Voorts tracht u uw verklaringen inzake de videobedreiging te staven met de video van de colectivos op uw usbstick. Tien van de elf video's op de door u voorgelegde usb-stick zijn echter niet te openen. De enige video die wel geopend kon worden, betreft een videofragment van twintig seconden van een confrontatie tussen manifestanten en de ordediensten in de hoofdstad Caracas. Hoe het ook zij, wat betreft beeldmateriaal zoals foto's en video's dient te worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. Bijgevolg kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen over deze dreigvideo. Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren. Wat er ook van zij, deze bedreiging is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u hierna geen problemen meer ondervond tot aan uw vertrek (CGVS, p. 25), bijna anderhalf jaar later.

U getuigt voorts dat u naar aanleiding van de bedreigingsvideo bang was om gedood te worden en sedertdien een ondergedoken leven leidde (CGVS, pp. 25-26), maar dit rijmt niet met uw gedragingen. Zo geeft u aan dat u ook na de bedreiging van 8 mei 2017 samen met uw vriendin S. 's weekends naar de stad Barquisimeto ging om samen uit eten te gaan, boodschappen te doen of naar de bioscoop te gaan (CGVS, p. 15). Ook S. beaamt dit (CGVS S. G., p. 13). Er is niets voorgevallen in Barquisimeto (CGVS, pp. 25-26; CGVS S. G., p. 13).

Al bij al maakt u wederom niet aannemelijk dat uit deze vermeende videobedreiging een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden afgeleid.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u niet denkt dat de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, rechtstreeks op de hoogte zijn/is van uw betrokkenheid bij manifestaties. U antwoordt desgevraagd dat zij hier niet rechtstreeks van op de hoogte waren, maar merkt op dat er bij de oppositionele manifestaties ook dikwijls regeringsgezinden in de buurt waren (CGVS, p. 18). U maakt geen gewag van concrete aanwijzingen dat u bij de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk gesignaleerd staat als opposant van het regime. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela.

U kon immers in september en november 2018 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via legale grensovergangen verlaten (CGVS, pp. 5, 15-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ook bij de aanvraag van uw paspoort in november 2015ervaarde u geen persoonlijke problemen (CGVS, p. 4).

Ook S. maakt geen gewag van problemen bij het verlaten of inreizen van Venezuela (CGVS, p. 5). Ze merkt enkel op dat voor de verlenging van haar paspoort in april 2018 voor alle burgers een lange wachttijd gold (CGVS S. G., pp. 3-4). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen – meer bepaald uw astma – en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, pp. 10-11), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst u naar de algemene socio-economische omstandigheden in Venezuela, meer bepaald naar gebrekkige toegang tot voedsel en elektriciteit (CGVS, p. 20, 27).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en moeder alsook ooms en tantes nog in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, p. 6). Nog ontvangt uw moeder pensioen (CGVS, p. 9) en heeft ze een eigen woning waarin u verbleef (CGVS, p. 10). Bovendien kon u ook op onderdak rekenen bij uw schoonzus (CGVS, p. 9-10). Voorts rondde u uw studie af in 2013 en werkte u sinds februari 2016 op een private landbouwboerderij van 500 hectare (CGVS, pp. 7-8). Ook uw maternale ooms hebben een boerderij van 100 hectare waar u af en toe op hielp (CGVS, p. 8). U kon bovendien van uw inkomsten rondkomen en sparen (CGVS, p. 9) en kon ook indien nodig zich de levensmiddelen op de zwarte markt veroorloven (CGVS, p. 10). Dat u het financieel goed had, blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u in 2014 naar de wereldbekerfinale voetbal in Brazilië kon afreizen samen met uw moeder (CGVS, pp. 4-5).

Nog financierde u zelf de reis van u en S. naar België (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort alsook uw cedula en rijbewijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient te worden aangestipt dat in het verzoek van uw partner S. G. C. J. (CGVS (...); O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De beslissing in hoofde van verzoekster, mevrouw S.G.C.J. luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 13/12/2018

Overdracht CGVS: 04/04/2019

U werd op 8 mei 2019 gehoord door een medewerker van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 11u47 tot 13u00 en van 16u26 tot 16u53. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U bent een 27-jarige Venezolaanss staatsburger, geboren en getogen in Araure, gelegen in de deelstaat Portuguesa. Het laatste jaar voor uw vertrek woonde u Bosques de Camoruco te Acarigua, gelegen ten zuidoosten van de stad Araure. U studeerde administratie en moet alleen nog uw thesis afronden. Daarnaast werkte u als administratief bediende. U bent al tien jaar samen met uw partner O. J. C. A. (CGVS (...); O.V. (...)). Jullie reisden samen naar België.

Uw ouders zijn gescheiden. U heeft geen contact meer met uw vader, die in de Dominicaanse Republiek verblijft.

Uw moeder verblijft nog steeds in Acarigua en werkt als onthaalouder. Voorts wonen uw twee zussen in Acarigua.

Uw maternale halfbroer, J. M. L. J. (CGVS (...); O.V. (...)), is eveneens in België. Hij kwam op 5 maart 2018 aan in België en diende op 14 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2019 werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot in haar arrest van 12 februari 2020 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn asielmotieven staan evenwel los van uw asielmotieven.

U geeft aan dat uw partner O. deelnam aan anti-overheidsmanifestaties en guarimbas (manifestatie met onder meer straatblokkade(s)). Ook u was in 2016, in het kader van een aftredingsreferendum tegen president Maduro, bij drie of vier marsen aanwezig.

Volgens uw verklaringen werd u in september 2016 door twee gewapende mannen overvallen wanneer u met een bedrijfstaxi naar uw werk ging om uw vooropzeg in te dienen. Zij gingen ervan door met uw telefoon, horloge en andere bezittingen.

U reisde op legale wijze en met uw eigen paspoort op 1 oktober 2016 met een vriendin van Venezuela naar Panama, waar u vrienden bezocht. Na twee maanden reisde u alleen, legaal en met uw eigen paspoort, naar Europa. U kwam op 2 december 2016 aan in Spanje en bezocht als toerist onder meer Italië en Portugal. U wilde slechts drie maanden in Europa blijven, maar op aanraden van uw vriend O. bleef u omwille van de manifestaties nog twee maanden langer in Europa. U keerde op 28 april 2017 via Portugal terug naar Venezuela, op legale wijze en met uw eigen paspoort.

Nog volgens uw verklaringen kreeg O. in de eerste week van mei 2017 een videobedreiging omwille van zijn anti-overheidsactiviteiten. Nadat O. u de video toonde, besloten jullie samen in een hotel te verblijven. Na een week in een hotel te hebben verbleven, trok u in bij een vriendin. Na vijf of zes maanden verhuisden jullie samen naar het huis van uw zus te Bosques de Camoruco. U moest van hem binnen blijven terwijl O. veelvuldig aanwezig was op zijn werk op de boerderij. Omdat u het niet langer trok om verborgen te leven, vertrok u op 27 november 2017, op legale wijze en met uw eigen paspoort, uit Venezuela en reisde u via Colombia naar Europa om uit te zoeken waar in Europa jullie zouden willen en mogen verblijven. U bezocht in deze periode Spanje en Luxemburg. Op 8 februari 2018 verliet u Europa via Spanje en reisde u op legale wijze en met uw eigen paspoort terug naar Venezuela. U besloot dat u en O. naar België zouden moeten afreizen. O. moest evenwel nog uw werkverantwoordelijkheden afronden eer jullie konden vertrekken. Intussen reisden jullie op 6 september 2018 samen, op legale wijze en met uw eigen legitimatie, heen en weer van Venezuela naar Colombia om jullie vliegtuigtickets te kopen. Jullie verlieten Venezuela vervolgens op 7 november 2018 per bus, legaal en met uw eigen paspoort. Jullie reisden via Colombia en Spanje vervolgens naar België, waar jullie op 11 november 2018 aankwamen. Jullie dienden op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat uw partner O. omwille van zijn politieke activiteiten geviséerd zal worden door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u zijn partner bent, vreest u dat u ook iets zal kunnen overkomen.

Daarnaast vreest u dat u zich niet vrij op straat zal kunnen bewegen.

Voorts merkt u op dat niet alle (basis)medicatie beschikbaar is. Zo kon u niet altijd aan ibuprofen en antibiotica geraken. Daarnaast stipt u aan dat uw gezin eens thuis werd bestolen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw identiteitskaart (cedula); en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw partner O. J. C. A. aanhaalt in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. In diens dossier werd overgegaan tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. Uw partners beslissing luidt als volgt:

[citaat bestreden beslissing O.J.C.A.]

Wat betreft uw verklaringen inzake uw eigen aanwezigheid bij manifestaties geeft u aan dat u in 2016 bij drie of vier vreedzame manifestaties inzake een referendum ter afzetting van president Maduro aanwezig was (CGVS, pp. 7-8). U legt hier geen beeldmateriaal of documenten over neer (CGVS, p. 7). U heeft geen problemen gehad naar aanleiding van deelname aan die manifestaties (CGVS, p. 13). en verklaart in Venezuela geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, pp. 6, 8, 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen moet vrezen omwille van uw deelname.

Voorts werd u in september 2016 door twee gewapende mannen overvallen wanneer u met een bedrijfstaxi naar uw werk ging om uw vooropzeg in te dienen. Zij gingen ervan door met uw telefoon, horloge en andere bezittingen (CGVS, pp. 10-11). U deed geen aangifte van deze diefstal, naar eigen zeggen omdat diefstallen vaak voorkomen in Venezuela en u vermoedde dat de politie niets met uw aangifte zou doen. In dit geval dient te worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig, algemeen gemeenrechtelijk incident van ontvreemding. U maakt niet aannemelijk dat dit verband zou houden met uw of uw partners aanwezigheid bij anti-overheidsmanifestaties, noch dat u persoonlijk gevisieerd werd met deze diefstal. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ook stelt u dat uw gezin eens thuis werd bestolen op het moment dat uw jongere broer alleen thuis was (CGVS, p. 10). Ook dit betreft een – weliswaar verwerpelijk- geval van ontvreemding en is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot het toekennen van internationale bescherming.

Daarnaast merkt u op dat niet alle (basis)medicatie beschikbaar is. Zo kon u niet altijd aan ibuprofen en antibiotica geraken (CGVS, p. 12). Dit houdt evenwel geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie. Gelet op uw goede gezondheid (CGVS, p. 12) en de verwijzing naar basismedicatie, kan hieruit evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, twee zussen en uw grootmoeder nog in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, p. 9). Nog werkte uw moeder in een bakkerij en werkt ze momenteel als onthaalouder (CGVS, p. 11).

Voorts heeft uw moeder een eigen woning waarin u met uw broer en zus verbleef (CGVS, pp. 9, 10). U verklaart weliswaar dat uw moeder is ingetrokken bij haar vriend en ook bij haar moeder – uw grootmoeder – woont (CGVS, p. 10), maar uw moeder bezit nog steeds haar eigen huis waar u opgroeide (CGVS, p. 10). Ook uw grootmoeder heeft bovendien een eigen huis (CGVS, p. 10). Daarnaast kon u ook op onderdak rekenen bij uw zus (CGVS, p. 7). Voorts studeerde u aan een private universiteit en kon u de kosten ervan met een bijbaantje betalen (CGVS, p. 10). Nog werkte u tot aan uw vertrek als administratief medewerker bij een landbouwbedrijf (CGVS, pp. 10-11). Verder stelt u dat uw gezin behoorde tot de Venezolaanse middenklasse (CGVS, p. 12) en blijkt volgens uw verklaringen dat uw moeder via internet nog aan de nodige levensmiddelen kan geraken (CGVS, p. 13). Nog reisde uw partner O. in 2014 met zijn moeder naar de wereldbekerfinale voetbal in Brazilië (CGVS O. J., pp. 4-5), werkte hij sinds februari 2016 op een private landbouwboerderij (CGVS O. J., pp. 7-8), kon hij van deze inkomsten rondkomen en sparen (CGVS O. J., p. 9) en betaalde hij zelf de reis van hem en u naar België (CGVS O. J., p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort alsook uw cedula en rijbewijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient te worden aangestipt dat in het verzoek van uw partner O. J. C. A. (CGVS (...); O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde bespreekt het verzoekschrift de vluchtelingenstatus en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van zes onderdelen.

Verzoekers lichten in een eerste onderdeel, over de bestreden beslissingen, toe als volgt:

“a) Het politieke profiel van verzoekende partij

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat het politieke profiel van verzoekende partij en haar deelname aan talrijke manifestaties tegen het Venezolaanse regime en de logistieke rol die zij hierbij vervulde, door verwerende partij in de bestreden beslissing niet in fundamenteel in twijfel wordt getrokken op basis van de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dat verwerende partij in hoofdzaak een gebrek aan materiële bewijzen voor deze activiteiten opwerpt.

Waar verwerende partij gewag maakt van een vrij geringe aanwezigheid van verzoekende partij bij manifestaties en guarimbas, dient te worden opgemerkt dat een deelname aan 22 of 23 manifestaties en guarimbas op één jaar tijd, allerminst bestempeld kan worden als een vrij geringe aanwezigheid.

b) Het incident van maart 2017

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanhouding van verzoekende partij in maart 2017 omdat zij videobeelden maakte met een drone van een politieke manifestatie tegen het regime, geen aanhouding omwille van politieke motieven betreft. In dit verband dient te worden opgemerkt dat men bezwaarlijk kan beweren dat een dergelijke aanhouding van een opposant van het regime, die beelden maakt van een politieke manifestatie tegen dit regime, door politieagenten die de vertegenwoordigers zijn van dit regime, geen aanhouding omwille van politieke motieven betreft. Deze aanhouding dient dan ook te worden beoordeeld in het licht van het politieke profiel van verzoekende partij en de vervolging van personen met een dergelijk profiel door het Venezolaanse regime (zie infra).

c) Conclusie

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande haar politieke engagement in Venezuela en haar rol binnen de Venezolaanse oppositie.

In het licht van bovenstaande elementen dient te worden besloten dat het politieke profiel van verzoekende partij niet fundamenteel in twijfel wordt getrokken door verwerende partij dat haar geloofwaardigheid aldus in grote lijnen vaststaat. In dit verband kan dan ook dienstig worden verwezen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert, en dit omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet, die haar minstens wordt toegeschreven in de zin van 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet.”

Na een tweede onderdeel, een theoretische uiteenzetting over het principe van het voordeel van de twijfel, stellen zij, in een derde onderdeel, met betrekking tot het politiek profiel van verzoekers, dat hun deelname aan betogingen en dus beperkte activiteiten binnen de Venezolaanse oppositie niet fundamenteel in twijfel worden getrokken in de bestreden beslissingen. Het profiel en de politieke overtuiging worden slechts op basis van het ontbreken van materiële bewijzen in twijfel getrokken, maar het profiel van deelnemer aan betogingen tegen het regime staat vast.

Met betrekking tot de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime, een vierde onderdeel stellen verzoekers dat uit objectieve informatie blijkt dat er sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als verzoekster, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime. Zij citeren daarbij vooreerst verschillende passages uit Amnesty International, *“Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela”*, mei 2019 (p. 17; 18, 25-26; 27; 28; 33) waarin gevallen zijn gedocumenteerd van buitengerechtelijke executies van jonge mannen die hebben deelgenomen aan protesten en die onder meer actief waren op sociale media; het buitensporig geweld door de ordediensten tijdens protestbetogingen in 2019.

Zij besluiten dat *“ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name deelnemers aan betogingen tegen het regime, specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”*.

Zij citeren verder OHCHR, *“Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, 5 juli 2019 (p. 7-8) en stellen dat de bestreden beslissingen niet kunnen stellen dat zij niet specifiek gevisieerd werden en worden door het

Venezolaanse regime en een gegronde vrees voor vervolging koesteren. *“Het tegendeel is immers waar: iemand met het politieke profiel van verzoekende partij loopt wel degelijk het risico om specifiek gevisieerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Haar deelname aan meerdere betogingen tegen het regime en het feit dat zij door de Tupamaros werd bedreigd en dat deze laatste haar huis zijn binnengevallen, toont dit duidelijk aan.”*

Tenslotte verwijst het verzoekschrift naar de COI Focus van 1 juli 2019 aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela. *“Dat verwerende partij op basis van bovenstaande bron, nota bene een rapport van haar eigen studiedienst, tot de conclusie komt dat er voor een persoon met een gelijkaardig politiek profiel als dat van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, doet meer dan één wenkbrauw fronsen: uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er wel degelijke op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime en die aanzien worden als tegenstanders van het regime omwille van hun deelname aan betogingen, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is”.*

In een vijfde en zesde onderdeel gaan verzoekers in op de toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging en vragen zijn de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling.

In ondergeschikte orde stelt het verzoekschrift met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM het volgende:

“Verzoekende partij meent immers dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela het risico loopt wegens haar politieke overtuiging en hoedanigheid van tegenstander van het regime, niet meer te kunnen beschikken over een ‘Carnet de la Patria’, waardoor zij geen toegang meer zou hebben tot bepaalde door het Venezolaanse regime gecontroleerde basisvoorzieningen (zie supra I). Een dergelijke behandeling betreft duidelijk ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Verzoekende partij is aldus van mening dat zij wel degelijk elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in het licht van de hieronder beschreven algemene humanitaire situatie wel degelijk persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt, in het bijzonder omdat zij het risico loopt niet meer te kunnen beschikken over een ‘Carnet de la Patria’ omwille van haar politieke overtuiging.”.

Verzoekers staven hun stelling door uitvoerig te citeren uit internationale rapporten met betrekking tot de humanitaire situatie in Venezuela (onder meer, European Parliamentary Research Service (EPRS), *“The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region”*, december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *“Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans”*, 14 maart 2018, Resolution 2/18; United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”*, 16 juli 2018; Human Rights Watch, *“World Report 2018 – Venezuela”*, 18 januari 2018; ACAPS, *“Venezuela situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019; International Crisis Group (ICG), *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”*, 23 december 2018 en International Crisis Group (ICG), *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”*, 31 mei 2018) en stelt onder meer dat volgens International Crisis Group de ernstige humanitaire omstandigheden het gevolg zijn van de nalatigheid van de overheid. Verder citeert het verzoekschrift een aantal rapporten die aantonen dat de gezondheidszorg in Venezuela is ingestort, dat vele Venezolanen zich naar het buitenland begeven om daar de nodige medische zorgen te verkrijgen (onder meer ACAPS, *“Venezuela situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019; Mercer - Mobility Exchange, *“Insights: Caracas, Venezuela: Healthcare Crisis”*, VOA News, *“Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral”*, 20 februari 2019). Verder wordt gewezen op de dalende voedselzekerheid en ondervoeding (Human Rights Watch, *“Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises”*, 4 april 2019) en het feit dat het voedsel door de regering wordt verdeeld volgens het Plan de la Patria dat tot doel heeft de voedselproductie en distributie van voedseldozen te versterken via CLAP, dat evenwel afhankelijk is van het bezit van een vaderlandkaart (het ACAPS rapport).

Tenslotte wordt nog geciteerd uit de reeds geciteerde rapporten van International Crisis Group en het Europees Parlement onder meer om de volatiele veiligheidssituatie in Venezuela te illustreren en citeert uit *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Treatment by the authorities and progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)”*, 5 januari 2018 met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela.

De bestreden beslissingen lijken de mate van geweld in Venezuela te minimaliseren. De hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Bovendien blijkt ook dat wat de criminaliteit waarvan sprake betreft, de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens bevestigd wordt door de bestreden beslissingen.

Een terugkeer naar Venezuela zou niet alleen een schending uitmaken van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van het vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Venezuela, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Venezuela. Bijgevolg, in ondergeschikte orde, vragen verzoekers om te toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "Venezuela Situatieschets" van Cedoca van 15 mei 2020;
- "Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van juni 2020;
- EASO-rapport "Venezuela Country Focus" van augustus 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem geschonden geachte rechtsregels en een theoretische toelichting hierover laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood aan internationale bescherming hebben.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vrezen verzoekers bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens een profiel van politiek opposant.

De bestreden beslissingen stellen hierover in het algemeen het volgende:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een

centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en *colectivo's* bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen "*are likely to be in need of international refugee protection*" in de "*Guidance*" van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: "*depending on the circumstances of the individual case*". Het is aan de verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit de toelichting van het verzoekschrift kan enkel worden afgeleid dat verzoekers zich baseren op de algemene situatie in Venezuela. Het verzoekschrift doet een poging om hun profiel anders naar voor te brengen dan de bestreden beslissingen dit heeft beoordeeld, maar de Raad stelt vast dat verzoekers een uiterst beperkt politiek profiel of engagement hebben. Zij volharden in hun relaas en gaan niet akkoord met de conclusies die de bestreden beslissingen hieraan verbinden, maar dergelijk betoog kan de beoordeling in de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht stellen. Er worden geen concrete argumenten aangevoerd om te besluiten dat verzoekers door de nationale overheden zullen worden gevisieerd en vervolgd.

De motivering in de bestreden beslissingen op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen. Voor verzoeker wordt vermeld als volgt:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u aan dat S. in november 2017 reeds naar Europa afreisde om te onderzoeken in welk land ze zich het liefste met u zou willen vestigen (CGVS, p. 15). In februari 2018 keerde S. voorts vrijwillig terug, maar konden jullie nog niet direct vertrekken omdat u nog werkverantwoordelijkheden moest afronden, meer bepaald de oogst en verkoop van de door u gezaaide gewassen (CGVS, p. 15). Pas in november 2018 reisden jullie vervolgens samen naar Europa. Deze houding van u en uw vriendin getuigt niet van een acute levensbedreigende situatie waarvoor u uw vaderland stante pede diende te verlaten.

Daarnaast reisde u reeds op 6 september 2018 vanuit Venezuela naar Colombia, maar u verzocht er niet om internationale bescherming. Sterker nog, u reisde enkel heen en weer naar Colombia om uw vliegtuigtickets naar Europa aan te schaffen en keerde daarna vrijwillig terug naar Venezuela voor een maand (CGVS, p. 5). Ook deze vrijwillige terugkeer, waarbij u overigens met uw paspoort reisde (CGVS, p. 5), wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.

U reisde voorts op 7 november 2018 opnieuw vanuit Venezuela op naar Colombia, teneinde op een vliegtuig naar Europa te stappen. U diende niet in september noch in november een verzoek om internationale bescherming in te Colombia. Voorts reisde u vanaf Colombia via de Spanje naar België. Ook in Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in. U kwam op 11 november 2018 aan in België en diende pas op 13 december een verzoek om internationale bescherming in, volgens uw verklaringen omdat u zich eerst in België wilde informeren over uw verblijfsmogelijkheden en omdat u zich wilde installeren. Hoe het ook zij, een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw anti-overheidsactiviteiten alsook uw lidmaatschap van Acción Democrática geen geloof worden gehecht.”

“Vooreerst dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. U geeft aan dat u lid was van de oppositiepartij Acción Democrática (CGVS, p. 12). U legt uit dat u op aanraden van uw vrienden zich van augustus tot september 2016 had ingeschreven, maar dat u spijt had van uw lidmaatschap omdat kort daarna de partij een akkoord sloot met de regering (CGVS, p. 17). U betaalde geen lidgeld aan de partij, legt geen lidkaart of attest voor ter staving van uw (korttijdig) lidmaatschap en was, behalve bij door de partij georganiseerde manifestaties, niet aanwezig bij partijevenementen of -activiteiten (CGVS, p. 17). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam evenmin bestuurstaken op. Uw activiteiten, namelijk het op uw eigen initiatief uitdelen van water, voedsel, benzine en vuurwerk aan uw vrienden en aan manifestanten tijdens manifestaties en guarimbas (CGVS, pp. 17-18), volstaan niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U maakt geen gewag van problemen tijdens een manifestatie of tijdens een guarimba en geeft aan dat u nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in het kader van deze verdelingen (CGVS, pp. 18). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden – kortstondig – lidmaatschap van Acción Democrática.

Bovendien rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de duur en de intensiteit van uw activisme. Zo stelt u dat u in 2016 en 2017 (tot 30 juli 2017) deelnam aan zo'n negentig procent van de manifestaties waarvoor werd opgeroepen (CGVS, p. 12). Later blijkt u bij zo'n vijftien manifestaties en een zeven- of achtal guarimbas aanwezig te zijn geweest (CGVS, p. 12) – ofwel zo'n tweeëntwintig of drieëntwintig manifestaties en guarimbas op zeker één jaar tijd. Deze vrij geringe aanwezigheid bij manifestaties of guarimbas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de intensiteit van uw activisme, en wijst erop dat uw oppositionele profiel nog beperkter is dan u wil doen uitschijnen. Daarenboven wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op politieke bijeenkomsten of manifestaties kan voorleggen. U legt een usb-stick voor en stelt dat er onder meer foto's en video's van u en uw vrienden op manifestaties alsook de locaties van de manifestaties op staan (CGVS, p. 13). Er kan echter slechts één video en een handvol foto's worden geopend (cf. infra). Twee van deze foto's zijn locaties van een manifestatie of guarimba. U bent niet op deze foto's te zien.

Twee andere foto's betreffen printscreens van Google Maps met betrekking tot uw werkplek, uw moeders adres, uw laatste adres en de locatie van de protesten. De andere twee afbeeldingen zijn printscreens van een video van de Facebookpagina 'Resistencia Venezolana por la Sexta República' die op 19 mei 2017 werd gepost. In deze veertig seconden durende video spreekt een gemaskerde jongen onder meer over artikel 350 van de Venezolaanse Grondwet, wat de Venezolaanse burgers de macht geeft om – onder bepaalde voorwaarden – elk regime, elke wet of autoriteit te verwerpen. U stelt dat u te zien bent en dat deze video op enkele Facebookpagina's werd gepubliceerd (CGVS, pp. 21-22). U komt echter niet herkenbaar in beeld. Sterker nog, u heeft niets gepubliceerd op het internet (CGVS, p. 16). De video en foto's ondersteunen uw voorgehouden oppositionele activiteiten in 2016 en 2017 dan ook geenszins. Dit heeft als gevolg dat er aan uw verklaringen over de mate waarin u actief was niet zomaar geloof kan worden gehecht, en dat ook uw verklaringen over de zichtbaarheid van uw activiteiten niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen.

Gezien uw politieke profiel nog beperkter blijkt dan u wil doen uitschijnen (cfr. supra) en gezien u – los van maart 2017 en 8 mei 2017 – nooit problemen zou hebben gekend (CGVS, pp. 14, 20, 22, 24, 25), maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Wat betreft de problemen die u in maart 2017 kende, moet opgemerkt worden dat u ondanks een nationaal verbod op het gebruik van drones in de publieke ruimte toch videobeelden maakte van een manifestatie met een drone van uw werk (CGVS, pp. 14, 22-23). Het valt de dienstdoende politieagenten dan ook niet te verwijten dat zij, teneinde de wetgeving na te leven, u aanhielden en de drone en uw aan de drone verbonden gsm in beslag namen (CGVS, p. 23). Nog geeft u aan dat de agenten u intimideerden door te dreigen met een aanhouding op basis van valse voorwendselen – drugsbezit – en dat ze u met de dood bedreigden (CGVS, p. 14). Dat een agent in het bijzijn van uw advocaat openlijk stelt dat hij u zou arresteren op basis van valse beschuldigingen, is weinig aannemelijk daar uw advocaat als getuige aanwezig was. Voorts blijkt niet alleen deze mogelijke inbeschuldigingstelling, maar ook uw voorgehouden doodsb bedreiging door de agent in kwestie een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs neer en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Daarnaast werd u na een betaling van 500 dollar en de inbeslagname van de drone en uw gsm vrijgelaten. U geeft aan dat de geldsom geen waarborg of boete was, maar een steekpenning (CGVS, p. 23). Van een aanhouding louter omwille van politieke motieven lijkt dan ook geen sprake. Daarnaast is het eenmalig moeten betalen van een steekpenning onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien heeft u na uw vrijlating niets meer vernomen inzake uw aanhouding. U werd nooit opgeroepen voor een zitting of rechtszaak (CGVS, pp. 14, 23). Ook uw tegelijk met u aangehouden en eveneens vrijgelaten vrienden hebben niets meer vernomen in het kader van hun aanhouding (CGVS, pp. 23-24). Uit bovenstaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van de aanhouding in maart 2017 nog problemen zou moeten vrezen ingeval van een terugkeer, temeer omdat u na deze gebeurtenis nog anderhalf jaar in Venezuela woonde en er nog vrijwillig naar terugkeerde.

Voorts werd er op 8 mei 2017 een envelop met een usb waarop een dreigvideo was geüpload bij u thuis afgeleverd. U legt uit dat u in de video persoonlijk werd aangesproken door colectivos, dat zij op de hoogte waren van uw persoonlijk leven en uw video-opnames tijdens manifestaties en guarimbas. Nog eisten ze van u dat u binnen 48 uur het land zou verlaten, op straffe van de dood van uw familie (CGVS, pp. 14, 25). U ging hierop weliswaar met uw partner Sol een week op hotel en stelt dat uw leven na deze doodsb bedreiging compleet veranderd was (CGVS, pp. 14, 24), maar u keerde vervolgens toch weer terug naar uw werk op de boerderij en nam opnieuw deel aan manifestaties – gedurende bijna drie maanden, tot 30 juli 2017 – en maakte opnieuw video's (CGVS, pp. 12, 14). Dit gedrag is evenwel niet met elkaar te rijmen. Dat u enerzijds stelt dat uw leven compleet veranderd was en dat u gedurende een week naar een hotel vluchtte uit angst voor de colectivos, maar anderzijds daarna opnieuw deelnam aan anti-overheidsacties, leidt er dan ook toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk komt te staan.

Daarnaast stelt u dat u de envelop en de usb-stick met de doodsb bedreiging weggooide. U weet niet of de usb en envelop nog ergens zouden kunnen liggen (CGVS, p. 24). U geeft aan dat u er geen belang in zag om de usb-stick bij te houden en de stick aan niemand anders hoefde te tonen (CGVS, p. 24). Daarnaast geeft u aan dat u de usbstick met bedreiging bent tegengekomen toen u deze video op de door u op het CGVS voorgelegde usb-stick wilde zetten (CGVS, pp. 24-25). Het houdt geen steek dat u, in plaats van simpelweg de usb-stick van de colectivos mee te nemen, moeite doet om de dreigvideo van de ene usb-stick op de andere usb-stick te plaatsen. Dit heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Voorts tracht u uw verklaringen inzake de videobedreiging te staven met de video van de colectivos op uw usbstick. Tien van de elf video's op de door u voorgelegde usb-stick zijn echter niet te openen. De enige video die wel geopend kon worden, betreft een videofragment van twintig seconden van een confrontatie tussen manifestanten en de ordediensten in de hoofdstad Caracas. Hoe het ook zij, wat betreft beeldmateriaal zoals foto's en video's dient te worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. Bijgevolg kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen over deze dreigvideo.

Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren. Wat er ook van zij, deze bedreiging is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u hierna geen problemen meer ondervond tot aan uw vertrek (CGVS, p. 25), bijna anderhalf jaar later.

U getuigt voorts dat u naar aanleiding van de bedreigingsvideo bang was om gedood te worden en sedertdien een ondergedoken leven leidde (CGVS, pp. 25-26), maar dit rijmt niet met uw gedragingen. Zo geeft u aan dat u ook na de bedreiging van 8 mei 2017 samen met uw vriendin S. 's weekends naar de stad Barquisimeto ging om samen uit eten te gaan, boodschappen te doen of naar de bioscoop te gaan (CGVS, p. 15). Ook S. beaamt dit (CGVS S. G., p. 13). Er is niets voorgevallen in Barquisimeto (CGVS, pp. 25-26; CGVS S. G., p. 13).

Al bij al maakt u wederom niet aannemelijk dat uit deze vermeende videobedreiging een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden afgeleid.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u niet denkt dat de autoriteiten, de Venezolaanse overheid, rechtstreeks op de hoogte zijn/is van uw betrokkenheid bij manifestaties. U antwoordt desgevraagd dat zij hier niet rechtstreeks van op de hoogte waren, maar merkt op dat er bij de oppositionele manifestaties ook dikwijls regeringsgezinden in de buurt waren (CGVS, p. 18). U maakt geen gewag van concrete aanwijzingen dat u bij de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk gesignaleerd staat als opposant van het regime. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela. U kon immers in september en november 2018 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via legale grensovergangen verlaten (CGVS, pp. 5, 15-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ook bij de aanvraag van uw paspoort in november 2015ervaarde u geen persoonlijke problemen (CGVS, p. 4).

Ook S. maakt geen gewag van problemen bij het verlaten of inreizen van Venezuela (CGVS, p. 5). Ze merkt enkel op dat voor de verlenging van haar paspoort in april 2018 voor alle burgers een lange wachttijd gold (CGVS S. G., pp. 3-4).

Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren."

Wat verzoeksters specifiek relaas betreft wordt dit nog verder beoordeeld als volgt:

“Wat betreft uw verklaringen inzake uw eigen aanwezigheid bij manifestaties geeft u aan dat u in 2016 bij drie of vier vreedzame manifestaties inzake een referendum ter afzetting van president Maduro aanwezig was (CGVS, pp. 7-8). U legt hier geen beeldmateriaal of documenten over neer (CGVS, p. 7). U heeft geen problemen gehad naar aanleiding van deelname aan die manifestaties (CGVS, p. 13). en verklaart in Venezuela geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, pp. 6, 8, 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen moet vrezen omwille van uw deelname.

Voorts werd u in september 2016 door twee gewapende mannen overvallen wanneer u met een bedrijfstaxi naar uw werk ging om uw vooropzeg in te dienen. Zij gingen ervan door met uw telefoon, horloge en andere bezittingen (CGVS, pp. 10-11). U deed geen aangifte van deze diefstal, naar eigen zeggen omdat diefstallen vaak voorkomen in Venezuela en u vermoedde dat de politie niets met uw aangifte zou doen. In dit geval dient te worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig, algemeen gemeenrechtelijk incident van ontvreemding. U maakt niet aannemelijk dat dit verband zou houden met uw of uw partners aanwezigheid bij anti-overheidsmanifestaties, noch dat u persoonlijk gevisieerd werd met deze diefstal. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Ook stelt u dat uw gezin eens thuis werd bestolen op het moment dat uw jongere broer alleen thuis was (CGVS, p. 10). Ook dit betreft een – weliswaar verwerpelijk- geval van ontvreemding en is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot het toekennen van internationale bescherming.

Daarnaast merkt u op dat niet alle (basis)medicatie beschikbaar is. Zo kon u niet altijd aan ibuprofen en antibiotica geraken (CGVS, p. 12). Dit houdt evenwel geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie. Gelet op uw goede gezondheid (CGVS, p. 12) en de verwijzing naar basismedicatie, kan hieruit evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.”

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort alsook uw cedula en rijbewijs leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.”

Wat verzoekers aangevoerde astma betreft, houdt dit medische probleem evenwel geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien slaagt verzoeker er niet in om de ernst ervan aan te tonen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn.

Voor zover verzoekers zich beroepen op het gebrek aan eten en werk in Venezuela, kan de Raad volstaan met er op te wijzen dat preciaire socio-economische omstandigheden in het land van herkomst als dusdanig geen verband houden met de criteria in de vluchtelingen definitie en dus geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van de vluchtelingenstatus.

Bijgevolg besluit de Raad dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81).

Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Het is het gevolg van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Voor zover verzoekers aanvoeren dat zij zich in een situatie van extreme armoede bevonden die het gevolg is van het handelen en/of nalaten te handelen van het Venezolaanse regime en daarbij verwijst naar het rapport van International Crisis Group, “*Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict*”, van 31 mei 2018, stelt de Raad vast dat ook in dit rapport wordt gewezen op verschillende factoren die hebben bijgedragen tot de humanitaire crisis in Venezuela, waaronder de politieke crisis en het wanbeheer, maar dat hieruit geen intentie kan worden afgeleid om de eigen bevolking de toegang tot basisvoorzieningen te ontfemen. De recente landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal bevestigt bovendien de verdere verslechtering van de economische situatie in Venezuela als gevolg van de hogergenoemde factoren, ondanks een daling van de inflatie als gevolg van versoepelingen van de economische regulering (COI Focus *Venezuela. Situatieschets*, 15 mei 2020, p. 36-41).

Verzoekers tonen echter niet aan dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun

elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekers laten de motivering over hun persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Verzoekers' bewering dat zij niet meer zullen kunnen beschikken over een 'carnet de la patria' betreft een loutere bewering, die bovendien steunt op de verkeerde premisse dat zij dit risico lopen omwille van hun uitgesproken politieke engagement als oppositie van de huidige regering.

In hoofde van verzoeker werd terecht vermeld als volgt:

"Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, twee zussen en uw grootmoeder nog in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, p. 9). Nog werkte uw moeder in een bakkerij en werkt ze momenteel als onthaalouder (CGVS, p. 11).

Voorts heeft uw moeder een eigen woning waarin u met uw broer en zus verbleef (CGVS, pp. 9, 10). U verklaart weliswaar dat uw moeder is ingetrokken bij haar vriend en ook bij haar moeder – uw grootmoeder – woont (CGVS, p. 10), maar uw moeder bezit nog steeds haar eigen huis waar u opgroeide (CGVS, p. 10). Ook uw grootmoeder heeft bovendien een eigen huis (CGVS, p. 10). Daarnaast kon u ook op onderdak rekenen bij uw zus (CGVS, p. 7). Voorts studeerde u aan een private universiteit en kon u de kosten ervan met een bijbaantje betalen (CGVS, p. 10). Nog werkte u tot aan uw vertrek als administratief medewerker bij een landbouwbedrijf (CGVS, pp. 10-11). Verder stelt u dat uw gezin behoorde tot de Venezolaanse middenklasse (CGVS, p. 12) en blijkt volgens uw verklaringen dat uw moeder via internet nog aan de nodige levensmiddelen kan geraken (CGVS, p. 13). Nog reisde uw partner O. in 2014 met zijn moeder naar de wereldbekerfinale voetbal in Brazilië (CGVS O. J., pp. 4-5), werkte hij sinds februari 2016 op een private landbouwboerderij (CGVS O. J., pp. 7-8), kon hij van deze inkomsten rondkomen en sparen (CGVS O. J., p. 9) en betaalde hij zelf de reis van hem en u naar België (CGVS O. J., p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen."

Wat verzoekster betreft, wordt als volgt gemotiveerd:

"Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, twee zussen en uw grootmoeder nog in Venezuela woonachtig zijn (CGVS, p. 9). Nog werkte uw moeder in een bakkerij en werkt ze momenteel als onthaalouder (CGVS, p. 11).

Voorts heeft uw moeder een eigen woning waarin u met uw broer en zus verbleef (CGVS, pp. 9, 10). U verklaart weliswaar dat uw moeder is ingetrokken bij haar vriend en ook bij haar moeder – uw grootmoeder – woont (CGVS, p. 10), maar uw moeder bezit nog steeds haar eigen huis waar u opgroeide (CGVS, p. 10). Ook uw grootmoeder heeft bovendien een eigen huis (CGVS, p. 10). Daarnaast kon u ook op onderdak rekenen bij uw zus (CGVS, p. 7). Voorts studeerde u aan een private universiteit en kon u de kosten ervan met een bijbaantje betalen (CGVS, p. 10). Nog werkte u tot aan uw vertrek als administratief medewerker bij een landbouwbedrijf (CGVS, pp. 10-11). Verder stelt u dat uw gezin behoorde tot de Venezolaanse middenklasse (CGVS, p. 12) en blijkt volgens uw verklaringen dat uw moeder via internet nog aan de nodige levensmiddelen kan geraken (CGVS, p. 13). Nog reisde uw partner O. in 2014 met zijn moeder naar de wereldbekerfinale voetbal in Brazilië (CGVS O. J., pp. 4-5), werkte hij sinds februari 2016 op een private landbouwboerderij (CGVS O. J., pp. 7-8), kon hij van deze inkomsten rondkomen en sparen (CGVS O. J., p. 9) en betaalde hij zelf de reis van hem en u naar België (CGVS O. J., p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen."

Waar verzoeker nog een vrees heeft aangehaald omwille van zijn astma, volstaat het ook hier op te merken dat zulke aandoening niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar Venezuela wordt blootgesteld aan een aandoening waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak *"M'bodj"* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen.

Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo*'s in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers geboren en getogen zijn in Araure, in de deelstaat Portuguesa en hebben voor hun vertrek uit Venezuela anderhalf jaar verbleven in Acarigua. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP